

Giông gió cuộc đời

ISSN: 2734-9195 10:14 15/12/2025

Dù cuộc đời có nhiều giông gió, thì lòng thầy vẫn vững vàng như mái chùa Quan Âm, nơi bão giông không thể nào quật ngã được.

Nằm giữa miền quê Tích Thiện, đất Trà Ôn yên ả, bốn bề cây trái xanh mướt, chùa Quan Âm từ lâu đã quen với tiếng chuông mõ ngân nga theo gió, nhẹ hẫng như tiếng lòng người mộ đạo. ngôi chùa còn là nơi cư mang mấy chục đứa trẻ bị bỏ rơi, đứa còn đỏ hỏn, đứa đã bập bẹ ê a.

Buổi chiều, tụi nhỏ ríu rít chơi đùa trong sân chùa, tiếng cười trong trẻo hoà lẫn tiếng chuông chùa như xua tan bao bộn bề nhân thế. Thấy có khách lạ tới thăm, tụi nhỏ chạy ủa ra, đứa nín áo, đứa líu lo khoe đồ chơi, đứa khác thì rụt rè nép bên chân thầy Tánh Bình.



Thầy Thích Tánh Bình quây quần bên các con của mình

Thầy Tánh Bình có gương mặt hiền từ. Ít ai biết rằng, đời thầy cũng lận đận lắm. Từ nhỏ đã mồ côi cha. Má thầy, người đàn bà gầy guộc, quanh năm mặc áo nâu

sống, gửi nỗi lòng vào từng hồi chuông mõ. Thầy theo má đi chùa từ nhỏ, nghe tiếng kinh tiếng kệ rồi quen dần với nếp sống thiền môn.

Lên sáu tuổi, thầy Tánh Bình xin má cho ở trong chùa, mười lăm tuổi, thầy xuống tóc, lòng dặn lòng sẽ sống trọn đời nơi cửa Phật. Chùa Giác Thiên là nơi ngày trước thầy tu tập. Nơi đây cũng cưu mang nhiều đứa trẻ mồ côi, bị bỏ rơi. Cái tình thương trong thầy lớn dần theo năm tháng, thấm vô từng nếp nghĩ, từng lời ăn tiếng nói.

Khi về miền quê Tích Thiện lập chùa Quan Âm, thầy đã nguyện: “Nơi đây không chỉ có tiếng mõ tiếng chuông, tiếng kinh kệ, mà còn là chốn nương náu cho những đứa trẻ không có nơi nương tựa. Vậy mà trời thương, cái mái ấm che chở biết bao phận nhỏ long đong, trước giông gió cuộc đời, bập bênh như chiếc lá rụng giữa mùa nước nổi.

Dưới tán cây bồ đề, tụi nhỏ vang tiếng gọi: “Thầy ơi! Thầy tới đây chơi với tụi con đi!”

Thầy cười hiền, tay lần chuỗi hạt, chậm rãi bước tới tụi nhỏ, Mỗi bước chân của thầy như nối thêm một nhịp cầu yêu thương, gắn kết những tâm hồn bé bỏng, bị đời xô dạt về đây, nương nhờ tình người giữa đất trời rộng lớn.

Ngồi bên tụi nhỏ hồn nhiên, đôi khi hình ảnh tụi nhỏ trước đây bị bỏ trước chùa cứ hiện rõ trong tâm trí của thầy.

Hồi đó, vào một đêm gió lồng lộng thổi từ con sông quê vào chính điện. Thầy ngồi tụng kinh thì nghe tiếng chó sủa ngoài cổng. Tưởng đâu có người tới xin cơm, thầy bước ra. Ai dè, cạnh cổng chùa, có một đứa nhỏ nằm trong tấm vải mỏng, khóc thảm thiết, mặt mũi tái mét. Ấm lên mới hay, thân thể nó lạnh như cục nước đá và còn bị hờ hăm ếch, Thầy ấm đứa nhỏ vào lòng, nước mắt chực trào mà thương cảm xót xa. Cũng từ đây, đứa nhỏ trở thành người con đầu tiên của chùa, đặt tên là Khánh Ân.

Ơn nghĩa mà Trời Phật ban cho. Bắt đầu từ bé Khánh Ân, rồi thêm đứa này, đứa kia... cái duyên với mấy đứa nhỏ mồ côi nó vậy, nó tự tìm tới chùa tới thầy.



Hình minh họa tạo bởi AI

Có bữa... trời mưa tầm tã, Thầy nghe thấy tiếng khóc như xé lòng trước cổng. Chạy ra, cũng có đứa nhỏ còn đỏ hỏn, dây rốn còn chưa rụng, nằm co quắp trong cái giỏ mây cũ kỹ. Bên cạnh là mảnh giấy ướt nhòe, viết vồn vện vài dòng chữ: "Vì hoàn cảnh của con trái ngang nên con không thể nuôi bé được, xin gửi nhờ nhà chùa".

Thầy nhặt mảnh giấy lên, nước mưa hoà lẫn nước mắt, mặn chát.

Lại lần nữa thầy ẵm đứa nhỏ vào lòng, lòng thầy thắt lại. Thân thể đứa nhỏ run rẩy theo từng cơn gió. Thầy vội vàng quấn bé vô chiếc áo tràng ủ ấm. Và cũng như mấy anh chị trước, thầy đi làm giấy khai sinh cho con. Phải có khai sinh thì sau này tụi nhỏ được đi học làng trường. Cũng có nhiều hoàn cảnh chó trêu đem con bỏ cho chùa, nhưng cũng có nhiều người cha mẹ không phải bỏ con nhỏ, mà họ nghèo quá, không còn cách nào khác nên đem tới nhờ thầy. Họ đưa con cho thầy mà nước mắt ngấn ngấn, còn hứa sẽ ráng làm ăn, khi nào đỡ đở sẽ tới đón về.

Tụi nhỏ vô chùa thành con của thầy, con của nhà Phật. Thầy thương tụi nhỏ như ruột rà máu mủ. Mỗi ngày thầy nhìn chúng lớn lên, lòng mừng mà cũng thêm lấm nổi lo. Từ cái ăn, cái mặc cho tới chuyện học hành, thứ nào cũng cần tiền mà con thì đông. Thầy lo tụi nhỏ chịu cảnh bữa đói bữa no, thầy bèn xoay xở, mở ra một quán lẩu chay, Cái quán cũng đơn giản, khói bay nghi ngút, hương lẩu nấm thơm phức cả một khúc đường quê. Vậy mà, vì chùa nằm ở bên con đường heo hút, ít người biết tới, nên khách cũng thưa thớt. Có bữa bán không đủ tiền mua sữa cho tụi nhỏ, thầy cũng chỉ biết cười hiền, tự an ủi: "Không sao, rồi mọi chuyện sẽ qua".

Dù vậy, trong ánh mắt thầy chưa từng có chút nào muốn buông xuôi. Mỗi lần ai đó gợi ý: “Thầy ơi, hay là giao bớt mấy đứa cho người ta nhận nuôi đi thầy, chớ cực dữ vậy sao chịu nổi”, thầy chỉ lắc đầu, mắt đăm đăm nhìn về phía tụi nhỏ đang chơi đùa: “Các con đã bị bỏ rơi một lần rồi... Sao nỡ lòng bỏ rơi các con thêm lần nữa.”. Lời thầy nhẹ như gió, mà nặng trĩu như cả bầu trời.

Tâm niệm trong lòng thầy xưa nay vẫn vậy: chừng nào còn thở, còn bước đi được, thì chừng đó thầy còn dốc hết lòng cuu mang, bảo bọc, dạy dỗ các con nên người. Dù cho sóng gió tới đâu, thầy cũng nhất quyết không để tụi nhỏ lầm đường lạc lối.

Tụi nhỏ từ lúc còn đỏ hỏn tới khi bập bẹ biết đi, rồi tới lúc cắp sách tới trường, đều quần quít bên thầy như gà con bên mẹ. Đứa nào cũng hiểu thầy là người cha, người mẹ, là mái hiên ấm áp che chở cho những tâm hồn ngây thơ này.

Như mỗi buổi tối, thầy lại ngồi tụng kinh, tụi nhỏ xúm xít bên cạnh, đứa gục đầu lên đầu gối thầy ngủ gà ngủ gật, đứa ôm cổ thầy thủ thỉ kể chuyện ở trường. Tiếng chuông chùa thông thả ngân vang giữa trời đêm, len lỏi qua từng nhánh bông sứ, qua vườn rau, qua quán lẩu chay nhỏ... như lời ru dịu dàng xoa dịu những phận đời bé bỏng. Bởi thầy hiểu hơn ai hết, cái cảnh đời lẻ loi, trôi dạt không nơi nương tựa, nó đau đớn cỡ nào. Dù cuộc đời có nhiều giông gió, thì lòng thầy vẫn vững vàng như mái chùa Quan Âm, nơi bão giông không thể nào quật ngã được.

Tiếng chuông chùa lại ngân lên giữa miền quê thanh bình, như tiếng lòng của thầy gửi theo gió, gửi cho đời, cho những mảnh đời nhỏ bé mà thầy đang che chở.

Tác giả: **Trà Bình**